

Sala Gran

SERGI BOTELLA

TALLAR-SE UNA UNGLA PER NETEJAR LA MERDA DE LES ALTRES

09/10 - 17/11

Tallar-se una ungla per netejar la merda de les altres, l'exposició que es presenta a La Capella, mostra una mena de reacció en cadena que té com a detonant el sacrifici, que és també l'element comú a les parts que s'hi presenten. Hi podem veure com el sacrifici va més enllà d'allò personal per convertir-se en un dels elements que vertebrava no només la nostra societat, sinó la mateixa naturalesa.

Quan entrem a l'exposició ens trobem *El triomf de l'oci*, una instal·lació que ens acosta al món de les festes il·legals a través d'una sèrie d'elements utilitzats per una actriu, Ida Casas Vilarasau, representant-se a si mateixa en aquests ambients durant la nit de la inauguració. A la taula de mescleres podem trobar diversos discos d'EVOL, que ens serveixen d'ancoratge amb el tipus de música que s'escolta en aquestes festes, però que també ens ajuden a entendre-les, ja que es tracta d'un treball en què Roc Jiménez de Cisneros i Stephen Sharp desconstrueixen, a través de diferents estratègies de composició, les icones sonores de la cultura *rave*. Una instal·lació que ens acosta a un fenomen cultural molt codificat en què el cos es porta al límit en pro de l'oci.

A *Tallar-se una ungla per netejar la merda de les altres*, l'obra que dona títol a l'exposició, veiem com Sergi Botella es mossega una ungla i després la fa servir per netejar les altres. Un acte quotidià però íntim que s'exposa a través d'una sèrie fotogràfica, d'una bellesa i un detall gairebé renaixentistes, realitzada per Goran Bertok (amb qui havia treballat anteriorment). Unes imatges que ens enfronten a la cara no pública de nosaltres mateixos, que ens provoquen fins al punt de fer-nos sentir incòmodes.

El treball és el sacrifici humà per excel·lència, el càstig diví. A *Mans i teclats* un escriptor, Javi Bermúdez, ha estat contractat per treballar en col·laboració amb l'artista en una novel·la sobre una obsessió: la línia vermella dels aparcaments. Per a això s'ha creat una oficina dins l'espai d'exposició en què tots dos treballaran aquest projecte. D'aquest procés s'exposa no només l'acte físic de treballar, sinó que també s'hi mostren els resultats a través de la pantalla que veiem al costat de l'oficina i que està connectada a una càmera de seguretat que "vigila" discretament.

Tant aquesta peça com *Oficina i poder* són obres en què el procés de treball previ a la presentació és, si bé no visible, fonamental. A *Mans i teclats*, s'ha seleccionat un escriptor professional després de superar una convocatòria oberta. En aquesta peça no només hi ha escenificació sinó la visibilització d'un treball real i necessari per al desenvolupament d'un projecte futur. A *Oficina i poder* s'ha treballat amb una agència de publicitat, Evillove, respectant-ne els protocols, i es va demanar als treballadors que relatessin anònimament les relacions sexuals de dos companys seus. Un conjunt de relats que poden arribar a l'absurd i el valor dels quals

és que aquestes experiències són narrades pels protagonistes, que a més es converteixen en subjectes del seu propi treball. Ambdues obres ens remetent a relacions de poder que s'estableixen a la feina.

Diversificació de riscos en la naturalesa mostra com el sacrifici no és exclusivament humà. Aquí fa referència a aquells moments en què es renuncia a una part pel bé del tot, una cosa comuna al món natural. En aquest cas, Sergi Botella també ha sacrificat la possibilitat de produir una peça nova pel benefici del tot: ha instal·lat en lloc seu una pintura de Pere Llobera, *Francisco talking to the animals* (2009), en què fa referència a Francesc d'Assís, que exemplifica el sacrifici religiós. Una obra que descriu perfectament el que ell volia explicar i que, per tant, fa innecessària la seva intervenció.

El comiat previ a la mort és un dels actes més dolorosos als quals s'enfronta l'ésser humà, i aquest acte el compartim amb alguns grups de felins que també s'acomienen dels seus membres ferits quan els estan a punt d'abandonar per continuar el seu camí. A *L'adéu de la manada* un grup de sofàs representen aquest sacrifici familiar, mostrant el mateix moment d'abandonament. En aquest cas no hi ha imatges d'animals o imatges que ens remetin a un grup concret, sinó mobles, que són una construcció humana i ens ajuden a fer la connexió entre el gest animal i els ritus familiars.

I, finalment, o a mode d'inici, *Panteretes*, un conjunt d'imatges que ha anat recopilant Botella des del 2011 en què el denominador comú són els estampats felins i que ens porta a reflexionar sobre tipus socials, com es construeixen les modes i com l'ésser humà tendeix a imitar el grup a la cerca de pertinença.

"Comportaments estètics basats en el sacrifici en què es tendeix a polaritzar el conjunt de significats, estampats animals per derivar en infinites lectures: els ritus com a patologies o la repetició com a dependència, per esmentar-ne alguns".